

og hvorledes det mathematisk Element skal repræsenteres i Bestyrelsen. Alt det er overladt til Bestyrelsens Forslag og Finantsministerens Approbation. Men jeg anseer en saadan Bestemmelse for yderst uheldig. Baade for Statskassens Skyld og for den Tillid, Anstalten maa søge at vinde hos Befolkningen, maa den til alle Tider bestyres saaledes, at man tør vente den meest samvittighedsfulde, den meest betryggende Forretningsgang. Jeg veed meget vel, at man kan være saa heldig at finde enkelte Personer, paa hvilke man kan lade det Hele berøve i Overbeviisningen om, at de baade have Kraft og Villie til at naae det Rette; men Personligheder ere ikke evige, hverken Bestyrelser af den ene eller den anden Anstalt ere det, og jeg antager det derfor for at være af høieste Vigtighed, at Loven indeholder idetmindste saadanne Grundtræk for Bestyrelsen, at man kan danne sig en Mening om Maa-den, hvorpaa den senere skal virke. Jeg skal ikke trætte Dem mere med nærmere at udvikle, hvad De maaffee paa et senere Stadium af denne Sag ville faae at høre, nemlig, hvorledes jeg troer, at en saadan Bestyrelse skal organiseres, saaledes at den fulde Forretningsførelse ligger i een Haand, hvilket jeg tillader mig at mene er det Rette. Der skal være een forretningsførende Directeur, men det er ikke engang vist, at han behøver at være Medlem af Bestyrelsen. Bestyrelsen kan staae ved Siden af som en bestandig aarvaagen Control, for hvem han har at gjøre Rede og Rigtighed; men, som sagt, jeg skal ikke komme ind paa denne Bestyrelsesmaade, som hverken er fra idag eller igaar; jeg har kun troet at burde henlede Opmærksomheden derpaa. Derimod kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig at være en kjæfrem Mangel ved dette Lovforslag, at selve Planen ikke bringes til Rigsdagens Kundskab, førend Lovforslaget gennemgaaer sit sidste Stadium. Det er vistnok sandt, at Grundtrækkene af denne Plan ere angivne i Udkastet, men i en Lov af denne Art kommer det væsentlig an paa, hvorledes Grundføetningerne bringes i Anvendelse, og det sees allertydeligt af Planen og kan undertiden kun sees af Planen; Loven vilde ganske vist indlade sig i overordentlig store og

unødvendige Details, naar den skulde optage Alt, hvad der i saa Henseende er nødvendigt, men Planen maa dog være bragt til deres Kundskab, som skulle sanctionere Loven. Man vil give Finantsministeren Bemyndigelse til at gjøre Forandringer i Planen, forsaavidt de ikke aabenbart stride mod det, der er optaget i Loven. Derom kan der være forskellige Meninger; det kunde vel endog saa paastaaes, at hver Forandring skulde bringes under Rigsdagens Afgjørelse. Jeg erkjender imidlertid, at Finantsministeren i flere Henseender har og maa have et meget betydningsfuldt Ansvar, hvorledes saa end Bestyrelsen bliver indrettet, og at han kan og bør kunne gjøre Forandringer og give Samtykke til Forandringer, og jeg skal ogsaa erkjende, at efter Tingenes historiske Gang har det været ifølge kongelige Resolutioner, at Forandringer i Planen af 1842 ere blevne gjorte. — Jeg erkjender Nyttens af de i § 19 omtalte femaarige Oversigter, men jeg er bleven noget tvivlraadig om, hvad man egentlig skal antage, at der tilsigtes derved. Det hedder nemlig i Motiverne: „Herved vil det nemlig være muligt strax at opdage, i hvilke Forudsætninger man har havt Uret, og at foretage saadanne Rettelser i de gjældende Lovbestemmelser osv.“ Men hvem skal foretage Rettelserne i de nu gjældende Lovbestemmelser? At man kan blive opmærksom paa Feil og „foretage Rettelser,“ forekommer mig at trænge til en Erklæring om, hvorvidt man ved dette „man“ forstaaer Bestyrelsen med Finantsministeriets Godkjendelse, eller om det er den lovgivende Magt, Rigsdagen og Kongen. Jeg skal ikke videre omtale dette Punkt, men vil blot ligesom ved det Foregaaende gjøre opmærksom derpaa. — Jeg havde endnu en Deel at tilføie angaaende §§ 20 og 21, men man maa undskyldes, at jeg føler mig saa træt, at jeg ikke kan gjøre det i dette Dieblif. Jeg vil imidlertid ikke unblade at henstille til den ærede Finantsministers og det høie Things Overveielse, om ikke de tvungne Livsforsikringer burde ganske gaae ud af Livrenteanstalten, fordi man saa kunde behandle de tvungne Indskydere saaledes, som de sikkert have, jeg vil ikke blot sige et billigt, men et retfærdigt Krav paa, og ogsaa